

P. Buzogány Árpád

Utolsó lakoma helyett

Falevél gyűlt a lépcsőn, aztán
eső lapította a kőre,
ott rozsdázott, olyan volt, mint nagy
állat felcserepdezett bőre;

egy-két elkésett, lassú darázs
azt hitte, itt van a nyár íze,
végigszagolták, s nem láthatták:
csupán az ősz megkopott dísze —

meleg illatot, elbűvölőt
kerestek, utolsó lakomát,
nem az október végi napok
puszta, elhűvösödő nyomát.

Helyettem csillagok

Köd ült a fák közé, a lámpafények
gyufalángokként pislogtak az égre fel,
utcánkat barna, aszott levél foltozza,
novemberi szél a füsttel elkever

egy messzi dallamot, tetők felett száll,
csendben, hosszú életű, merész —
teádnak illatát juttatja eszembe,
mikor szobádba sok csillag benéz,

a hajnal küldi őket mindig hozzád,
megnézik: alszol? álmodsz? ébredesz?
Helyettem vásott csillagok integetnek
nagy messziről feléd s nem egy: ezer.

